

Překvapivý výlet

Bylo podzimní odpoledne a ze supermarketu neustále proudili lidé. Kousek od hlavního vchodu stál invalidní vozík. Mohl tam stát pár minut nebo také půl hodiny, to nikdo nevěděl, protože si ho nikdo nevšímal. Na vozíku seděla starší žena. Její výraz šlo přečíst jen těžko. Zdálo se, jako by se dívala někam do dále, možná na oranžové slunce, které po dlouhém létě hřálo z posledních sil. Kolem ní procházeli nakupující, které mohlo jen stěží napadnout, že žena netuší, kde právě je, ani jak se tam octla.

Žena po chvíli sklopila hlavu; vypadala překvapeně. Na klíně měla plastovou tašku s logem supermarketu. Zašátrala rukama do tašky a nahmatala vaničku s nějakým krémovým dezertem. Protože u sebe neměla nic jiného, zdálo se, že neměla ani peníze. Dal jí ten dezert někdo zadarmo? Nebo ho snad ukradla? Raději strčila vaničku zpět do tašky.

Držel se jí neodbytný pocit, že někde musí být, že se musí někam vrátit. Jenže netušila kam. Pátravě se rozhlížela po okolí a uvažovala, kudy by se měla vydat. Rukama roztočila kola vozíku a rozjela se rovně, směrem ke křižovatce, z níž vedly dvě cesty. Jedna směřovala do malé vesnice, druhá se napojovala na sjezd na dálnici. *Určitě jsem sem nepřířčela po dálnici*, řekla si žena v duchu a zabočila do vesnice.

Zatímco vozík drkotal po dlažbě chodníku, žena si prohlížela své okolí: více a méně rozpadlé rodinné domky, malé předzahrádky s drobnými květinami a barevně natřené plůtky. Tu a tam kolem projelo auto, ale lidí se tu moc neprocházelo. Napadlo ji zkontrolovat hodinky, a vtom si to uvědomila – byla neděle, krátce po poledni, takže nebyl žádný div, že vesnice zrovna nežije bujným životem. Všichni asi odpočívají po obědě, nebo si dávají odpolední kávu. Všichni, až na ni.

Pomaloučku pokračovala dál po chodníku, až se po její pravé straně objevila odbočka do užší uličky. Rozhlédla se uličkou; ta však působila zcela cizí. *Raději zkusím popojet ještě kousek po hlavní, tak aspoň neskončím v poli*, rozhodla se a jela rovně.

Po chvíli před sebou spatřila značku *Přednost zprava*, a začala uvažovat nad tím, jestli by následující odbočka nemohla být ta správná. Jak se ke značce přibližovala, všimla si nějakého předmětu na rohu ulice. Kolo.

Už z dálky vypadalo vybledle a oprýskané; asi tu stálo nějakou chvíli. Se zmenšující se vzdáleností žena postupně rozeznala tvar, barvu i značku. Byl to modrý favorit s modrými řídítky, zrovna takový, jako mívala jako dítě. *Tak počkat*.

Hlavou jí probleskla vzpomínka na bratra, se kterým se o kolo jako malá přetahovala. Vzpomněla si, jak vyjela ze zahrady a bratr chvíli běžel vedle ní, smál se a volal za ní, než jeho krátké nohy přestaly kolu stačit. Ona jela dál podél žlutého pole plného slunečnic až do lesa. Připadala si rychlejší než vítr prosmýkající se mezi jehličnany.

Několikrát zamrkala a vrátila se do přítomnosti. To nebylo jen tak ledajaké kolo; bylo její. A jestliže bylo její, stálo tady určitě z nějakého důvodu. Zacouvala a dívala se na domek stojící za plotem, k němuž bylo kolo řetězem přidělané.

Ne, tenhle dům jí vůbec nebyl povědomý. Tak proč tu ten favorit stojí? Podívala se do ulice, do které směřovala modrá řídítka. *Možná mi má jen ukázat směr*; napadlo ji. Kolo nechala za sebou a zamířila do ulice, která byla užší a klikatější než hlavní ulice.

Po cestě přešla zleva doprava kočka. *Jako bych už tak neměla dost smůly*, proběhlo

ženě hlavou. A skutečně – ačkoliv zkoumala každou fasádu, každé dveře a květiny v oknech, nic z toho nepoznávala. Hlavou jí probleskla myšlenka, co se asi muselo stát, že u sebe nemá mobil, ani peníze nebo doklady.

V jednu chvíli z polorozpadlého domku natřeného na hnědo na opačné straně ulice vyšel chlapec. Mávla na něj a polohlasem ho na dálku pozdravila. Chlapec se však na ženu podíval jen letmo, pak sklopil hlavu a nasadil si velká černá sluchátka. Kráčel směrem k hlavní ulici a přes hlas rockového zpěváka vytočený do maxima nemohl slyšet, že na něj žena volá.

Protože jí chlapec neporadil, a nikdo jiný kolem nešel, zdolávala další a další záhyby uličky, která teď působila nekonečně. Zdálo se, že do téhle části vesnice sluneční paprsky nedosáhly, a tak tu bylo vlhko a chladno. *Alespoň se mi ten dezert, ať už je pro kohokoliv, nerozteče*, řekla si pro sebe na povzbuzení a s ještě větším elánem roztočila kola svého vozíku.

Pokračovala takhle ještě chvíli, když k jejímu překvapení najedou zmizela stará zástavba a na jejím místě se objevilo širé pole. Ať už tam pěstovali cokoli, teď to bylo sklizené. Oranžové slunce klouzalo po zvlněné hlíně a tu a tam poletovalo podzimní listí.

Žena se ocitla na okraji vesnice, kolem které se jako nit' vinula úzká silnice. Mohla jet doleva nebo doprava, anebo přímo do pole. Rozhlédla se po domcích vyhlížejících do pole, které jí připadaly tak nějak přátelštější než ty, které ve vesnici viděla doposud. Pohlédla na obě strany, když si všimla, že na stěně prvního domu nalevo je něco zavěšeného.

Během několika vteřin si uvědomila, že se dívá na keramickou slunečnici. Byla hezká, ale každý její list byl trochu jiný. Navíc byla celá vytvarovaná trochu nešikovně, jako by ji nevyroběl profesionál. A jak by také mohl, když ji vyráběla její dcera! *No jistě!*

Náhle si vzpomněla, jak několik let zpátky darovala své dceři k třiatřicátým narozeninám poukaz na kurz keramiky. Jakou měla radost, když jí pak dcera přinesla svůj vlastní výrobek – přesně takovou slunečnici, jako roste u nich na poli. „Tahle ti bude kvést i v zimě,“ řekla tehdy její dcera, když jí předmět opatrně předávala.

Ženě se po tváři rozlil úsměv. Uvědomila si totiž nejen to, kam má jet, ale i to, kdo na ni doma čeká. Nasměrovala kola vozíku doleva a s novou energií se rozjela podél řádky domů. Teď už věděla přesně, kam míří.

Za několik okamžiků zastavila před domkem natřeným na žluto. Dojela až ke zvonku, na němž bylo napsáno jméno *Rozálie Doležalová*, a dvakrát krátce zazvonila. Z domu vyběhl malý psík a vesele svou paničku vítal. Rozálie se na něj usmála.

Pak z domu vyšla mladá žena s ustaraným výrazem. Nadechla se, aby Rozálii pozdravila, ale než stačila cokoli říct, propletla se jí mezi nohama malá holčička.

„Něco pro tebe mám Terezko,“ zavolala Rozálie vlídně na svou vnučku a zvedla do vzduchu pytlík s dezertem.

„Je to tijamisu babi? Že je to tijamisu?“ volala vnučka vesele, zatímco nemotorně otvírala branku. Dcera sešla dolů k Rozálii a pomohla jí vytlačit vozík po improvizované rampě do domku. Terezka celý proces doprovázela nadšeným poskakováním a prozpěvováním.

Rozálie se s vnučkou posadila na gauč, zatímco její dcera uvařila kávu. Kromě kávy

přinesla i tři talířky a tři lžičky, a když si sedla do křesla, rozdělila dovezený dezert na tři díly.

Terezka se do tiramisu pustila s nadšením. Její matka si talířek posadila na klín, ale nezačala hned jíst.

„Mami, nemůžeš jen tak nazdařbůh vyrazit na výpravu, kdykoliv se ti zamane“ pronesla tiše směrem k Rozálii. Říkala to už snad posté, spíš ze zvyku, než že by doufala, že tím něco změní. „Mohlo by se ti něco stát.“

„Vždyť ale vždycky trefím nazpět, mám na to systém,“ odpověděla Rozálie a pokusila se o co nepřesvědčivější úsměv. Její dcera věděla o systému drobků, po kterých se její mámě zatím opravdu vždycky podařilo dostat domů. Přesto se na ni ale dál dívala svýma starostlivýma očima. Rozálie sklopila zrak. „Omlouvám se. Ale děláte toho pro mě tolik... Jste moje jediná radost. Taky vám chci někdy trochu radosti vrátit.“

Vtom Rozálie ucítila, že ji někdo chytil za ruku. Zvedla hlavu. Její dcera seděla vedle ní, oči se jí zaleskly v odpoledním slunci. „Nám ke štěstí stačí, že máme tebe. Tak nám prosím už neujížděj,“ řekla smířlivě.

Obě ženy se objaly, zatímco Terezka vesele dojídala zbytky svého tiramisu.